

Söngmærin.
Smásaga af hinni heimsfrægu
söngkonu Jenny Lind.

7.

2 blöð qto.

Það var ándægis dag sinn, árið 1842, að grannvaxin, ungu stúlka, blá eyg, með
leijat og mikið hár, stóð í söngleikspallinum milli í París og afði söng sinn í
viðurvíst söngleikstjórans sjálfs og nokkurra annara sönglistarmanna, sem áttu
að dæma um það, hvort söngur hennar væri þaðlegur þógar. Þá, sem þessleiki
væru að því, að gjöra háðan kröfur til manna: þeim afnum og elti létu bjóða
sér allt. Söngur stúlkunnar virkist gagnatöla áheyrendanna, þó þeir,
sem vonta mátti, létu elti í þeir barn, við slékan útsliti-tilræmni.

Í meðal áheyrendanna var hinn draumbarn og þóttufulla, aðita söngmaer þeirra
hinn, Madame Rosine Stoltz, sem með áhrifum sínum og valdi háði þar
svo að sojja öllu og það svo, að forstjóri söngleikanna vænd að láta hana háða.
Hvad sungid var í það og það skiffid, hvernig söngstírair var saminn og
hvernig vöru valdir til þess að innu hlutverkin af höndi o. s. frv. Þessi
kona vissi einnig vel, að áheyrendurnir dáðu hana mest allra söng-
kvenna þógarinnar, sem of lítth, að hún gat háðid þarna öllu því, en hún
vildi háða, enda var metnadar hennar og metordaginn á stjóandi.

Söngafingur ungu stúlkunnar var lokið.

Stóð þá Madame Rosine Stoltz upp úr sæti sínu, gælti sunduþ og
hátleidis til forstjóra söngleikanna, laut að eyra hans og húnstadi nokkurum
ordum að honum; að því tinnu gælti hún sunduþ úts, og Hambóli affur af
heini sjálfþóttinn og draumbid; en forstjórnin gælti til ungu stúlk-
unnar og sagdi:

„Þótt fyrir sönginn, ungufrú góð, en því midur vænd þj að sojja yður, að
þessleiki yðar, lítinn og söngrodd, en svo nið af ábóta vout, að það er fjærri
því, að við teljinnu rétt af þessum þaðlegu fyrir hún vinnulegu söngleika
Parísarþógar.“

Unga stúlkan stóð steinsþojandi og hlustaði í þessi orð forstjórans, vafði síðan að sér hinni sýjðu yfirhöfu sínu og gekk ofan af söngpallinum; en nú leidd og hún gekk út úr salnum, velti hún sér að forstjóranum og sagði, áhövdið mijo' og hispurslaust:

„Verið þér sálin, herra minn! Sá dagur mun koma — og þess verður ekki langt að bíða —, að manni biddi mig að syngja herra í París; en þingad mun ég aldrei eftir stíga fót mínum, og hér syngi ég aldrei framar!“

Kosturinn árum síðar, lágu allir söngleika stjóran Norðurlálfnum af fyrir fótum hinnar ungu söngmeyjar og báðu hana að syngja, og frá Parísar — söngleika húsnum fékk hún hvort tilboðid öðru betra, ef hún aðeins vildi, þó stakuvori nema einu sinni, gjöra Parísarbúnum þá ánozia að syngja þar; en unga stúlkan hafuadi öllum tilboðum þáðan og hélt orð sín öll.

Þoumig frá Parísarborg var hluta af því, að fá að hlusta á söng bestu söngkonu aldarinnar.

Þessi fóla, unga stúlka, með bláu augnum og bjarta hárið og undra — verdu söngróddinn, sem hvergi átti sinn líka í vörri veröld, var —
Yenny Lind.